

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐκτὼ κ' ἐνιακόσῃ,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσαν.

Αὐγούστου τρίτη κ' εἰκοστή,
κ' ἀκόμ' ἀτμόσφαιρα βραστή.

Σαράντα καὶ χίλια κ' ἑφτά,
καὶ σκύδω σὲ κάθε Σοφτᾷ.

Ὁ Πατριάρχης ὁ κλεινὸς κ' ὁ Χαλκηδόνος Γερμανός.

Τοῦ πρέπει γύρω μας νὰ βασιλεύσ' εἰρήνη
κ' ἐκείσεως ἀδελφικῆς ν' ἀναβλαστῇ κρῖνοι,
κ' ὁ Χαλκηδόνος Γερμανός, ὅσον κανένας ἄλλος
τοῦ Πατριάρχου τοῦ σεπτοῦ πολέμιος μεγάλος,
ὅπως σὺν μεγάλῳ καρδὸς προτείνει φίλου χέρι,
καὶ κατ' ἑλληνικὴ ψυχὴ στὴν ἔνωσίν των χαίρει.

Ἰωακείμ καὶ Γερμανός...
ἐλθᾶς ἀνθίζει κλώνος,
φωτοβολεῖ κ' ὁ φωτεινὸς
τῶν Χρυσσοστόμων Θρόνος,
καὶ τῆς ἀγάπης ὁ Θεὸς μὲς στὴν χαρὰ τοῦ Γένους
τοῦ Πατριάρχου εὐλογεῖ σφικτὰ χειροπιασμένους.

Ὕμνος τοῦ Φασουλῆ πρὸς τὸν λαοφιλῆ.

Ἰλλω τὴν ἀνάρρησίν σου, κραταιότατε Καλίφη,
μὲ φυλῶν ποικίλα στίφη.
Ἰλλω τὴν ἀνάρρησίν σου κ' ἐν κιθάρᾳ κ' ἐν ὀργάνοις,
ἐξυμνεῖ κ' ὁ Περικλῆτος, τῆς Ἀθῆνας μπεχλιθάνης.

Τώρα πρῶτιστος Μονάρχης ἐν τοῖς Συνταγματικοῖς
ἀμειλίχτως δὲν κτυπᾷς,
τώρα πρῶτος καὶ γλυκὺς,
σ' ἀγαποῦνε κ' ἀγαπᾷς.

Τώρα καὶ τὸν ἀδελφὸ σου στὸ Παλάτι προσκαλεῖς,
σὲ φιλεῖ καὶ τὸν φιλεῖς.
Τὴν καλὴν ὁδὸν ἐστράφης,
ὄντως φαίνεσαι σοφός,
καὶ θερμαίνεσαι στὸ φῶς
τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Τώρα πίσω καὶ μπροστὰ σου
πέφτουν καὶ σὲ προσκυνοῦν,
καὶ μ' ἀγάπην προσφωνοῦν
τὴν Μεγαλειότητά σου.

Κἂν μέγας ἐν μεγάλοις,
κἂν τοῦ Γαλατᾶ χαμάλης,
δικαιοῦται νὰ σέ δῇ, Πατισάχ, ἂν τὸ θελήσῃ,
κ' ἐλευθέρως νὰ λαλήσῃ.

Ἀλλάξαν τὰ καθεστῶτα,
μήτε Γραμματεῖς σὺν πρῶτα
καὶ τρανοὶ θαλαμηπόλοι...
τώρα πιά σὲ βλέπουν ὅλοι.

Ποῦν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς;
ποῦ κ' ὁ πλοῦτος κ' ἡ χλιδὴ;
ποῦ καὶ τοῦ Γιλδίζ ἡ κλίκα;

Κ' ὁ μέγας κ' ἰσχυρὸς
ἦτο δύσκολον νὰ δῇ
τὴν σεπτὴ σου τὴν μανίκα.

Χαῖρε, Συνταγματικέ,
τώρα πρᾶς καὶ γλυκέ,
ποῦ μὲ στέμμι' ἀκτινοδόλον
δέχεσαι τοὺς ὕμνους ὅλων,
μὰ κ' ἐμοῦ τοῦ τενεκέ.

Τώρα λάμπεις θαυμαστὸς
καὶ λαοφίλης σωστὸς.
Ὅλων κάνεις τὰ χατήρια,
βγαίνεις ἀπὸ παραθύρια,
κ' ἔποιον τόχην προσφωνεῖς
καὶ βαθεῖα μᾶς συγκινεῖς.

Τὴν ἰσότητ' ἀνὰ γέλλεις
σ' ὅλας τὰς φυλὰς συγκροτῶς,
τώρα θέλεις καὶ δὲν θέλεις
μὲ τὸ Σύνταγμα συμφωνῶς
χρεωστεῖς μὲς στὴν καρδιά σου
νὰ μᾶς ἔχῃς σὺν παιδίᾳ σου.

Ἔχε πάντα τοὺς Ἑβραίους, ἔχε καὶ τοὺς Ἀρμένιους,
μὰ τοὺς Ἕλληνας πρὸ πάντων,
τοὺς καθ' ἕλα δαιμονίους,
ποῦναι θρέμματα γιγάντων.

Τούτους πάντοτε μιμού
καί γλυκύτατα κοιμού
δίχως πόνο καί σκλέτι,
κι' άφινέ τ' α' στο' κισμέτι.

Τους Ρούμ βρονται δέν τούς' ξυπνούν, μήτε θουρίων ήχοι,
κι' δ' λα, μεγάλε Πατισάχ, τ' άφινόμε' στην τύχη.
Άκούσετε τόν πρακτικόν καί τόν πεπειραμένον...
νά διαφύγη δέν' μπορεί κανείς τ' ο' πεπρωμένον.

Διέπεται με τ' ο' κισμέτ ή πλάσις ή γήνη...
δ, τι κι' αν κάνω, Πατισάχ, δ' γέγραπται θά γίνη.
Είς διαρκών κλαυθμώνων γήνη
καί πόνων έστεμμένων
άδύνατον διαφυγείν
ποτέ τ' ο' πεπρωμένον.

Δέν άκούω κι' άστρολόγους έπως τόν' Εμπούλχουδά,
'στών ψευτόκοσμο μου φθάνει νάχω τύχη τόση δά,
καί χωρίς καύμ' ο' καί κόπο
καί χωρίς ποσώς νά δράσω,
θά σκεφθώ κανένα τρόπο
τήν ζωή μου νά περάσω.

Κι' αν' στην γήνη της συμφοράς
έγεννήθην φουκαράς,
θά μου τύχουν θησαυροί.

Καί χωρίς στρατούς καί στόλους
με στεφάνους φωτοδόλους
θαλθ' ή νίκη νά μ' έδρ' η.

Πεπρωμένον πανταχού, μόνο φόρτα ντέλ ντεστίν...
γι' αυτό στέλλομε κι' έμεις τ' α' καράβια μας' στην Τήνη,
καί' στην Πάρο καί' στο' Τζάντε,
πούναι ψιόρε του Λεδάντε.

Γι' αυτό θέλουν έλ' οι παίδες
ξάπλωμα σ' ο' καφφενέδες,
ξάπλωμα σ' ο' μοναστήρια.

Γι' αυτό θέλουμε, Σουλτάνε,
κάθε μας άρμάδα νάναι
μόνο για τ' α' πανηγύρια.

Γι' αυτό χάσκει μιά χαρά τ' ο' Ρωμαίικο Ντοβλέτι
καί τραβ' α' στα' κουτουρού μοναχά με τ' ο' κισμέτι,
γι' αυτό παύει καί τ' ο' γένους
τόση δ' ράσις κι' άγωνία,
καί γι' αυτό χωρίς Προξένους
μένουν καί τ' α' Προξενεία.

Γι' αυτό ξανακαθίσαμε με χέρια σταυρωτά
καί λέμε χωρατά.
Γι' αυτό γελούμε τους κουτούς,
όπου σ' ο' στόλους καί στρατούς
'ξοδεύουνε παράδες,
αν κι' είναι φουκαράδες.

Γι' α' τούτο κι' έφεδροι πολλοί,
πού νέα σάλπιγξ τους καλεί
νάλθουν με στήθη λάσια
σ' ο' μέλλοντα γυμνάσια,
δέν θέλουν είς τους ώμους των νά πάρουν την ντουφέκα,
κι' ο' μ' έν άγγρ' ο'ν ήγόρασεν, ο' δ' έγ' ημε γυναίκα.

Γι' α' τούτο κι' ο' Πρωθυπουργός,
πού κ' ράσις φαίνεται' ένεργός,
παραθερίζει' στα' λουτρά
καί τ' ο' κοπάδι του μετρά,
καί δέν σκοτίζεται ποσώς καί δέν τ' ο' μέλει διόλου
αν είναι τώρα Ραλλικός ο' Δήμαρχος του Βόλου.

Τ' ο' κράτους τ' ας δυνάμεις δοξάζω τ' ας άκμαίας
κι' Έλληνικάς ένόνω καί Τουρκικάς σημαίας.
Δέν άρμενίζεις πλέον με τ' ο' σαθρόν άκάτιον,
όμνούν τους Νεοτούρκους άπ' ο' τής γής τ' α' πέρατα,
κι' ο' στόλος τής Τουρκίας, πού μέσα' στον Κεράτιον
έσάπιζ' έως τώρα, πολλών γανόνα κέρατα.

Με πληθος Νεοτούρκων έδω κι' εκεί γυρίζω
καί τήν άνάρρησίν σου φαιδρός πανηγυρίζω,
καί μ' έλους περιμένω φωνάων καί σφριγών
τήν σωτηρίαν πάλην των νέων έκλογών.

Έπουλόνονται πληγαίς...
με τής κάλπαις κάνω κόρτε,
καί σείς θαχ' έκλογαίς,
πούναι των Ρωμηών τ' ο' φόρτε.

Άλλαγή των καθεστώτων...
σούρτα φέρτα' στο' Ντιβάνι,
μόνον ή κοιτίς των φώτων
έκλογαίς' μπορεί νά κάνη.

Τούρκοι κι' άλλοι μουστερηδες
τρέχουν για τήν έκλογή,
καί των Τούρκων οι Πυρρηδες
ξεφωνίζου: άλλαγή.

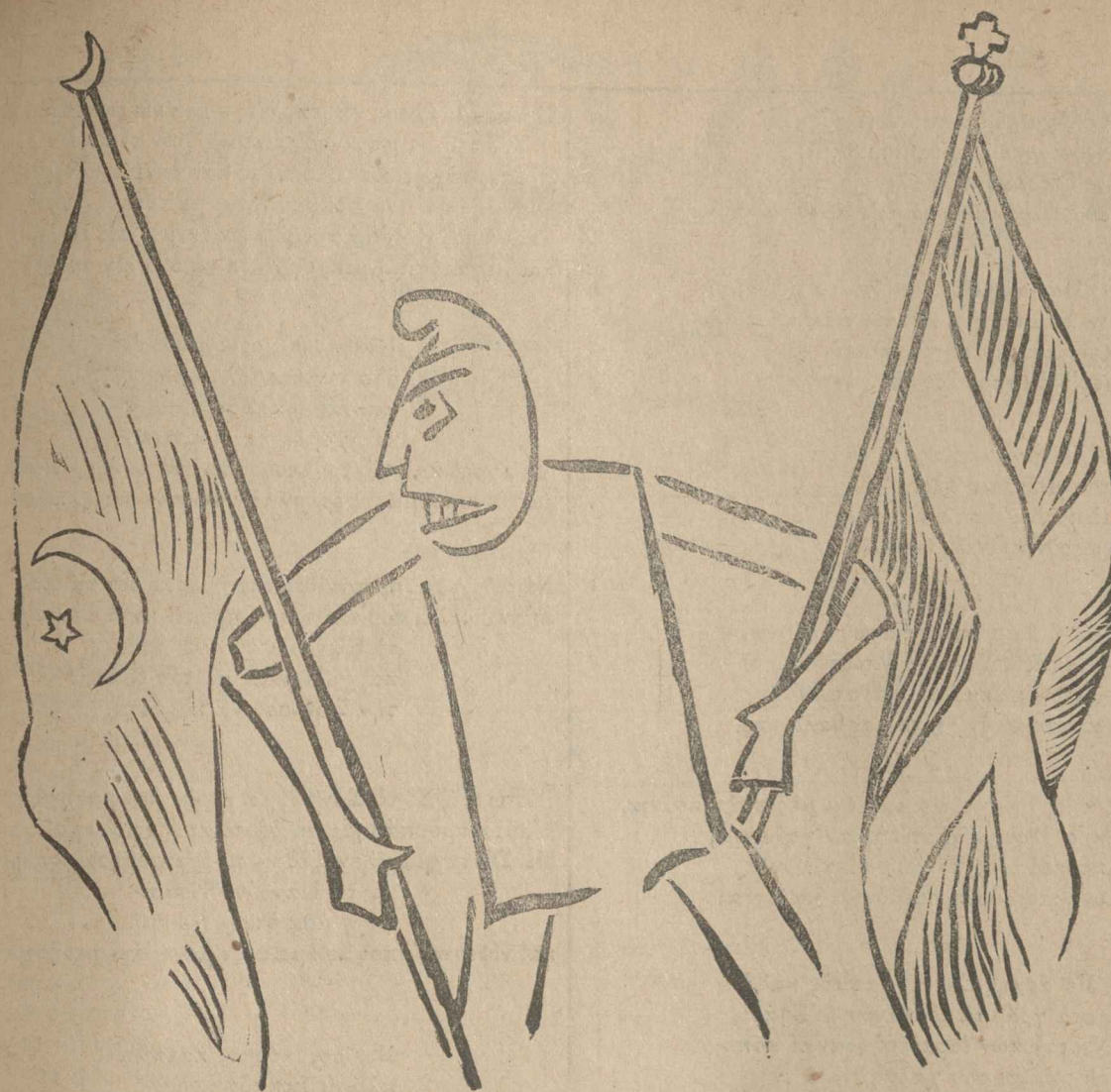
Έν κιθάρα κι' όκαρίν' ο'
τήν άνάρρησιν λαμπρύνω,
με τους Νεοτούρκους νίκα.

"Ολη τους γεραίρ' ή κτίσις,
τους κυττάζει κι' έλ' ή Δύσις
σ' αν έκστατική κατάσις.

Ζήτω ζήτω, γιασασή...
τούτους ύμνησε καί σύ,
θρέμματ' αλ' ηθους άνδρείας
κι' ήρωας έλευθερίας.

Ψάλλω τόν Σαμπάχ-Έδδίν,
νέον άνδρα με σπουδήν.
Τούτον σήμερα γεραίρω, τέκνον του Μαχμούτ Πασά,
πού μαρτύρια κι' έκείνος είχε πάθει περισά.

Με μαράζια καί με πόνους
έτρωγε καί τούτος χρένους

τ' ο' φωμί της εξορίας,
δμως τής Έλευθερίας
άνεδείχθη πρωτεργάτης,
πού για' μας τους έλευθέρους,
τους γοργούς καί ταχυπτέρους,
πάντα κάθεται' σ' α' αυγά της.

Πάθε καί' στας' Αθήνας με τόσας συγκινήσεις
κι' άκουσε προσφωνήσεις,
την έλευθερίας ώνόμασε κι' αυτός
των Αθηνών την πόλιν, την άγαστήν, την πάνυ,
πού κάθε μορταρία καί κάθε φιφυτ' ος
παίρνει' στο' μαγαζί σου καί θάλασσα τ' α' κάνει.

Είδε θεσμούς καί νόμους
καί κάθε μας στολίδι,
κι' άνδρας γιγαντοσώμους
καθώς τόν Πετρικίδη.

Τ' α' γονατά μου κλίνω,
μ' έλους τόν προσφωνώ,
μ' έλους τόν μεγαλύνω,
μ' έλους τόν προσκυνώ.

Άς φάλωμεν όδ' ην
καί' στον Σαμπάχ-Έδδίν,
όπου με τόν πατέρα του

τόν είχαν εξορίσει,
κι' έπηγε' στο' Παρίσι
νά πάρη τόν άέρα του.

Με κόκκαλα μεφάλου γεννήτορος την γήνη
παταί την γενεάλλαν,
τήν πρότερον άθλιαν,
καί τώρα Συνταγμάτων κρυστάλλινον πηγγήν.

Άρδη δευτέρα μεγαλητέρα.

Κι' αν' ο' τής άνάρρησεως εξαίρω την επέτειον
καί λησμονώ των συμφορών τόν ένα κι' άλλον αίτιον.
Κι' έγώ την ράχην την κυρτήν
κυρτόνω περισσότερον,
κι' ύμνώ την νέαν έορτήν
έπ' ο' λυρικώτερον.

Χαίρε, μεγάλε Πατισάχ, καί πάντοτε καί σήμερα,
τ' ο' Σύνταγμα τ' ο' κράτους σου δέν είναι πλέον χίμαιρα.
Άπό βραδύς άπόλυτος κι' άμείλικτος δεσπότης
καί τ' ο' Γιλδ' σατράπης,
καί τ' ο' πρ' ο' Συντάγματος γενναίος θιασώτης
καί Πατισάχ άγάπης.

Τρίς χαίρε, Συνταγματικέ,
Νεότουρκε Χαμίτ, καί, καί,
πούχεις τὸν ἡλιόξάδελφο κι' ἀδελφι τὸ φεγγάρι,
καὶ γιὰ τοὺς Ροῦμ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀρνήσαι χάρι.

Μὲ Νεοτούρκους, Πατισάχ, εἶδες καὶ σὺ τὸ φῶς σου,
φίλησε τώρα τὸν Σαμπάχ, μὰ καὶ τὸν ἀδελφό σου,
καὶ καθίσε μ' αὐτοὺς κοντὰ
μέσ' στὸν χρυσό σου τὸν ὄντα.

Ἄλλ' ὅμως κύτταξε κι' ἐμᾶς,
ποῦ νεοπαπαγάλοι
μὲ παραμύθια Χαλιμάς
χαλοῦν πολλῶν κεφάλι.

Τῶν Ὀσμανλήδων ἡ φυλὴ δεινὰ δεινῶν ὑπέστη,
μὰ τὸ Κανούνι-Ἑσασί, τὸ Σύνταγμα τοῦτέστι,
νέαν Τουρκίαν ἀληθῶς ἀκμαίαν θ' ἀναπλάσῃ,
νέαν Τουρκίαν κραταιὰν ἐν γῇ τε καὶ θαλάσῃ.

Μὲ τὸ Κανούνι κι' οἱ Ρωμηοὶ κοιμοῦνται μέσ' στήν κούνια,
μὲ τὸ Κανούνι κι' οἱ Ρωμηοὶ φορτώθηκαν γαλόνια,
μὲ τὸ Κανούνι, πρόκοψαν κι' ἐσκάσανε κανούνια,
ποῦ δίχως ὑψιλόν, γιὰ βρούμ, προφέρονται κανόνια.

Τώρα πούγινε Μονάρχης Συνταγματικὸς καὶ Σὺ
καὶ φυλάττεις κατὰ γράμμα τὸ Κανούνι-Ἑσασί,
τώρα ποῦ τῶν Νεοτούρκων ἐδραβεύθησαν οἱ κόποι,
μὴ τὸ κέφι σου χαλᾷς,
μὰ νὰ κάνῃς ταξειδάκια πότε πότε στήν Εὐρώπῃ
νὰ γνωρίζῃς τὰς Αὐλὰς.

Μὴ καιρὸν ἀδίκως χάνε
μέσ' στ' Ἀνάκτορ' ἀδρανής,
φρόντισε καὶ Σὺ, Σουλτάνε,
νᾶχῃς κι' ἐξω συγγενεῖς.

Φρόντισε πολλὰς πικρίας τῆς ζωῆς σου νὰ γλυκάνῃς,
ξέχασέ τα τὰ παληά,
πήγαίνε σὲ λουτροπόλεις ἀνθοπόλεμο νὰ κάνῃς
μὲ τῶν Ροῦμ τὸν Βασιληά.

Τώρα πρέπει κάθε χρόνο, Πατισάχ ἀγαπητέ,
στὸ Γιλδιζ τὸ λαμπερό
νὰ μᾶς δίνῃς καὶ χορό,
καὶ σ' αὐτὸν νὰ προσκαλοῦνται κι' ὅλ' οἱ ξένοι Πρεσβευταί.

Νᾶρχονται μεγάλα γένη, νᾶρχονται φυλαὶ καὶ φύλα,
καί' στὰ Τούρκικα τὰ φύλλα,
τὴν Ἰκδὰμ καὶ τὴν Σαμπάχ, μετ' ἐμπνεύσεως μεγάλης
ν' ἀνυμνοῦν τὸ ρόζ τῆς μιᾶς καὶ τὸ τσιγμαδί τῆς ἄλλης.

Ν' ἀναγράφονται Πασσάδες ἀγνωστοὶ μας καὶ γνωστοί,
ν' ἀναφέρεται πρὸς τοῦτοῖς ἀκριβῶς κι' ὀνομαστὶ
μὲ ποιὸν γλίστρησε κι' ἡ τάδε τοῦ Πασσά τοῦ δυνατοῦ,
μὲ ποιὸν ἔπεσε κι' ἡ δεινὰ, ποῦναι πρώτη στὸν γιὰρέ,
καὶ πῶς χόρεψε καὶ μία κάποιου κλέφτη φιφυτοῦ
τετραχόρους καὶ καδρίλχαις τοῦ Σουλτάνου τὸ καρέ.

Πρέπει μπάλους νὰ μᾶς δίνῃς γιὰ νὰ φαίνεται τί πλοῦτη
μπαινοδαίνουνε στὸν τόπο,
πρέπει νᾶχῃς καὶ σουπέδες καὶ κανένα κότας μποῦτι
νὰ σουφρώνεται μὲ τρόπο,
καὶ νὰ τρώῃ κι' ὁ λαὸς μιὰ φορὰ μέσ' στὸ Παλάτι
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ χίλια νὰ σοῦ λέν σπολλάτη.

Κάθε νέο χρόνο μπάλος,
ὄλο πλούτος, ὄλο κάλλος,
καὶ λαὸς καὶ φιφυτοί,
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Στὸ χορὸ καί' στὸ τσιμποῦσι δὲν θὰ κάνωμε νισάφι
ἔως ὅτου νὰ μᾶς φέρουν τὸ γνωστὸν σικτίρ πιλάφι.

Νὰ διέρχῃσαι προσπάθει τὰς ἡμέρας σου φαιδράς,
κι' ἂν πολλοὶ σοῦ ποῦν πῶς πρέπει κατὰ Σύνταγμα νὰ ὀρᾷς,
τὸ Κανούνι των νὰ βράσῃς,
καὶ γελώντας μὲ τὰς δράσεις
τὴν ζωὴ σου νὰ περάσῃς.

Ἔστω γιὰ Σὲ τὸ Σύνταγμα χορὸς καὶ πανηγύρι,
μ' αὐτὰ προσπάθησε νὰ ὀρᾷς τὸ κράτος σου χαίρι.
Μὲ Σύνταγμα γλεντζέδικο κι' ἐμεῖς ἐθησαυρίσαμε,
μὲ τὸ Κανούνι-Ἑσασί
τύχη μᾶς ἔτυχε χρυσή,
καὶ νίψου κι' ἀποφάγαμε, φέξε με κι' ἐγλιστρήσαμε.

Μαῦρος κόσμος καταρρέει,
πλάσις ἐκπηδᾷ λευκή,
κι' ὁ σερ' Ἐδουαρδὸς ὁ Γκρέϋ
ἄλλαξε πολιτική.

Νεοτούρκων ἔγνωσ' νόον,
καὶ καθεὶς κι' ἀφίρ χορτάτος
πάει τώρα κατὰ κράτος
κι' ἔγινε σὰν Ἀχαμνῶν.

Ἀνεφάνῃς κι' οἰκονόμος κι' ἔδγαλες πολλοὺς μαγεῖρους,
ἔδγαλες Κισλαραγάδες ἐντρίβεις καὶ πρωτοπείρους,
καὶ Χανούμ πεπειραμένους κι' ἀληθῶς ἐρατεινάς,
ποῦ συμφέρον των νομίζω νὰ λθῶν τώρα στὰς κλεινάς.

Στείλετέ τας νὰ γνωρίσουν τῶν ἐρώτων τὴν πατρίδα,
ποῦ πολλοὶ τὰ μάτια χάνουν γιὰ τοδόγυρο γαρίδα,
κι' ἐρωτόχρητοι ποικίλοι μὲ γιὰ γκίν καὶ μὲ σεντά
νὰ τῆς πέρνουν τῆς διωγμέναις μέρα νύκτ' ἀπὸ κοντά.

Ἄς ἔλθουν στήν Ἀθήνα
τῶν χαρεμίων τὰ κρῖνα,
κι' ἐμπρὸς σὲ καθεμιά Σάτυροι νὰ λυσσοῦν,
κι' ἐγὼ νὰ τὴν ῥωτῶν ἐννέα γκελλορ σούν;

Τὴν ἀνάρρησίν σου μέλλω, τὰς σημαίας μας ἐνόνω,
τοῦ Μαχμούτ-Δαμάτ τὸ τέκνον μὲ κοτίνους στεφανῶν,
καὶ μεθ' ὧν ἀλαλάζω πρὸ τοῦ λαϊκοῦ σου Θρόνου
τὸν γιὰ σὰ τῶν Νεοτούρκων... νὰ μᾶς ζήσουν... καὶ τοῦ χρόνου.